SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

No. 118. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JUNE 24, 1989 — CENTS 25 ЦЕНТІВ — ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 24-го ЧЕРВНЯ 1989 — Ч. 118. — РІК XCVI

„МОСКОВСЬКІ НОВОСТІ" ПИШУТЬ ПРО МОЛИТВУ УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИКІВ

Це фото, на якому українські католики моляться в Москві, надруковане в „Московських Новостях".

Москва. — Хто ці люди? Чому вони моляться в центрі Москви? — цікавилися москвичі і гості совєтської столиці. Підходили ближче і бачили транспарант на якому написано: „Вимагаємо припинити репресії проти греко-католиків України".

Газета „Московські Новості" з 11-го червня помістила замітку про боротьбу українських католиків за леґалізацію їхньої Церкви і фотографію, як моляться вони на вулиці Ґорького в Москві. Такі ж Богослужіння відбувалися під час з'їзду в Лужниках, на Арбаті та інших вулицях Москви.

„Ці люди приїхали сюди з України, — сказано в газеті, — щоб добиватися офіційного визнання своєї Церкви . Офіційні чинники твердять, що вона 'самоліквідувалася' в 1946 році, на Львівському соборі".

Степан Хмара, член Комітету захисту УКЦ, заявив кореспондентам: „Ми вважаємо, що наша Церква повинна бути регабілітована як жертва сталінських репресій. У 1988 році вірні розпочали збирати підписи під зверненням до Президії Верховної Ради СССР за леґалізацію УКЦ. Зібрано вже 35,000 підписів. Але совєтський уряд України відреаґував на це по-своєму: Богослуження українських католиків тепер прирівнюють до 'несанкціонованих зборів і мітинґів'. Тому за участь у них священиків і віруючих карають гривною або засуджують до 15 діб тюрми. На знак протесту ми проводимо голодівку в Москві".

УКРАЇНСЬКІ КАТОЛИКИ ВІДПРАВЛЯТЬ ПАНАХИДИ У ЛЬВОВІ

Стемфорд, Конн. (Єпископська канцелярія). — Як інформують з кіл УКЦеркви в Римі, українські католицькі вірні відправлятимуть сьогодні, 24-го червня, Панахиди у Львові в пам'ять жертв сталінізму.

Перша Панахида мала бути відправлена на Янівському цвинтарі о год. 2-ій по полудні, а друга — на Личаківському в год. 5-ій.

Організаторами цих молитовних відправ є Комітет Захисту УКЦеркви і Сестрицтво „Милосердя".

Українець переміг у виборах в Польщі

Варшава, Польща. — Володимира Мокрого, професора Ягайлонського університету, вибрано послом до сенату в Польщі.

Згідно з оголошенням державної виборчої комісії з 8-го червня ц.р., поміщеного в газеті „Жиціє Варшави" з 2-го червня про вибори до сойму і сенату, які відбулися 4-го червня, проф. В. Мокрий кандидував у виборчій окрузі число 26 Хощно і вийшов переможцем з п'яти кандидатів, одержавши 33,143 голоси на всіх 55,146 голосів, тобто 60.1 відсотка.

Посол В. Мокрий кандидував від „Солідарности".

150,000 УКРАЇНЦІВ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У БОГОСЛУЖІННЯХ

Стенфорд, Конн. (Єпископська канцелярія). — Провід Української Католицької Церкви потвердив вістку про те, що в Україні біля 150,000 українців-католиків взяло участь в публічних відправах в неділю, 18-го червня ц.р. Цю дату визначив Патріярх і Кардинал Мирослав Іван Любачівський, як міжнародний день молитви за леґалізацію Української Католицької Церкви в Україні.

Публічні відправи з участю тисяч вірних відбулися у Львові, Києві, Івано-Франківську та в інших містах і селах України, як також і в Москві. Найбільше вірних зібралося на відправу в Івано-Франківську в Західній Україні, бо з 275,000 населення міста 100,000 брало участь у відправі. Єпископ Павло Василик заявив проводові Української Католицької Церкви, що служителями на відправі в Івано-Франківську мав бути він з отцями Миколою Сімкайлом, Григорієм Сімкайлом, Володимиром Вітишином і Йосипом Морозом. Одначе міліція та аґенти КҐБ їх зумисне затримали, тільки єдиному о.Миколі Сімкайлові вдалося втекти від затримки і перевести відправу для вірних. У зв'язку із цим о.М. Сімкайлові наказано з'явитися в суд 22-го червня ц.р. за порушення громадського порядку.

Одначе спроби о.Михайла Гаврилова перевести публічну відправу в Києві не увінчалися таким успіхом, бо там прилюдно міліція та аґенти КҐБ накинулися і побили о. М. Гавриліва та невелику горстку вірних. Згідно з наочними свідками двох старшин прилюдно дали наказ побити отця і вірних. Дальші звідомлення потвердили, що побиття були сильні, а о. М. Гаврилів міліція забрала. Куди його повезли і в якому стані — невідомо.

В Москві відправу проводив о. Ярослав Леськів, а у Львові отці Петро Зеленюк, Іван Лопатчак і Михайло Волошин.

Натомість колишній священик Російської Православної Церкви о. Низькогус який недавно став католиком, перевів відправу у своїй таки парафії Стара Сіль з участю 3,000 вірних. Його на священика Української Католицької Церкви висвятив Митрополит Володимир Стернюк, офіційний представник Кардинала Любачівського у Львові.

Єпископ Павло Василик заявив, що „згідно з отриманими звітами, біля 150,000 вірних брало участь в тих спільних відправах в неділю, 18-го червня ц.р., в Україні". Він також додав, що „наші вірні прийшли, щоби показати, що є українці-католики, які хочуть, щоби їхня Церква була леґальною".

У зв'язку із цими подіями Патріярх Любачівський заявив: „На мою думку, це був доказ совєтському урядові, що Українська Католицька Церква в Україні живе, а вірні не хочуть бути в підпіллі. А факт, що наших священиків побито, суджено і покарано є доказом для Заходу, що Українська Католицька Церква в Україні є переслідувана і гласности для нашої церкви немає. Я звертаюся за підтримкою нашого народу в Україні до всіх католиків і інших християнських віровизнань".

В Дрогобичі почав виходити новий журнал

Лондон (УПА). — Недавно вийшло перше число нового українського незалежного журналу під заголовком „Вільна Україна". На обкладинці журналу зображений тризуб з гаслом „Лупайте цю Скалу". Журнал видає організація „Молодь України". Перше число має дату „квітень 1989".

На першій сторінці п.з. „Події 17 березня у Львові" сказано: „Події 12-го березня у Львові заставили нас перейти до серйозної боротьби проти антидемократичної застойної політики нашого керівництва після 'кривавої неділі' 12-го березня, коли наша міліція жорстоко й безсоромно била в лице своїх братів, проливаючи кров. Справжні патріоти вирішили, що час для рішучих дій настав. Паростки демократії ще не встигли набрати сили, а бюрократія прикладає немало сили, щоби їх затоптати. Давайте зберемо сили, щоб цього не сталося. Давайте об'єднаємося, давайте забудемо усі сварки — ворог один і тільки спільно ми прийдемо до перемоги".

На другій сторінці подано текст п.з. „Відкритий лист до Митрополита Львівського і Дрогобицького РПЦ Никодима". Лист складається з низки закидів Митрополитові Никодимові, які у цілому досить детально охарактеризовують його діяльність. як слуги Церкви. Автори різко засуджують його численні напади на УКЦ та її діячів, що довело навіть до арештів, обвинувачують в поборюванні Товариства „Милосердя", порівнюють його до Нерона.

На третій сторінці подається програма Народного Руху України за Перебудову (передрук з „Літературної України" з 10-го лютого 1989 року, скорочена версія).

На останній, п'ятій сторінці Богдан Якимович пише про національну символіку. Стаття має заголовок: „Історична довідка про українську національну символіку: герб, прапор, гимн". Найосновніші відомості про національну символіку у статті доповнені численними додатковими інформаціями, наприклад, текст про прапор має й таку інформацію: „Було багато випадків коли з хлібом-сіллю та жовто-синім прапором селяни Галичини у 1939 році цілими селами зустрічали радянські війська, що, однак, закінчилося трагічно для організаторів цих зустрічей".

Журнал виходить в Дрогобичі.

Міністер обороняється

Москва. — В московському Будинку кіно відбулась зустріч кінематографістів з міністром оборони СССР Д. Язовим, який виступив там з короткою промовою і відповів на питання, більшість яких стосувалися трагічних подій в Грузії 9-го квітня ц.р.

Д. Язов заявив, що не може давати оцінку тих подій доки не буде закінчено розслідування. Однак він розповів, що отримав від першого секретаря ЦК КП Грузії кілька телеграм 7-го квітня, в яких Патіашвілі просив дозволу ввести поліційні години. „Я відповів, що не уповноважений вирішувати це питання, — вирішуйте самі..." — сказав міністер. Але для введення поліційних годин потрібні війська, продовжував Язов, тому до Грузії було спрямовано 328-ий полк, який прибув з Афганістану. Його основним завданням було охороняти Будинок уряду, пошту, телеграф і тюрму в Руставі.

З приводу використання газів генерал армії запевняв що ніхто із загиблих не був жертвою отруєння і що експерт з військово-медичної академії міг би детально відповісти на ці питання і спростувати всі звинувачення, однак, щоб не розпалювати зайвих скандалів, вони зачекають результатів перевірки.

Його запитали, яким чином в Грузії опинився генерал армії Кочетов. Язов відповів, що Кочетов був у Ленінакані, де армія будує 18 житлових будинків. Довідавшись про події в Грузії Язов попросив його поїхати до Тбілісі і „допомогти Родіонову розібратися".

На питання, чи генерал-полковник Родіонов був у прямому підпорядкуванні ЦК КП Грузії, Язов відповів, що Родіонов є членом бюро грузинського ЦК. І саме ЦК Грузії прийняло рішення очистити площу. „Я команди не давав. Рішення ввести поліційні години ми прийняли о 12-ій годині 9-го квітня" — сказав Язов.

На питання, чи можливий в СССР військовий переворот, Язов відповів, що на його думку, військовий переворот неможливий, бо армія перебудовується, гласність і демократизація заторкнули і її. Крім того, відзначив міністер, адміністративний поділ країни в військовому відношенні такий, що це було б дуже важко здійснити. „Однак в армії повинна бути дисципліна!" — закінчив совєтський міністер оборони.

Філядельфійська Пластова Станиця підготовляється до 40-ліття

Філядельфія (А. Максимович). — Цього року Пластовій Станиці у Філядельфії сповнилося 40 років існування. Для відзначення цієї знаменної річниці створено підготовчий комітет, який очолює станичний пл. сен. Юрій Богачевський і осередкова Уладу Пластунів Сеніорів, пл. сен. Марія Лабунька. Комітет діє від лютого 1989 року.

В цілі святкувань заплановано короткі гутірки з пластовою тематикою, які будуть виголошені на радіо годині „Голос мирян" у Філядельфії. Підготовляється історія Пластової Станиці в прозірках, пластова виставка, відбуваються проби для пластової сценки. Задумано видати одноднівку. Проситься написати спогад, есей, поезію чи гутірку, яку можна було б помістити в цій одноднівці. Всі дописи слід присилати на адресу: Mrs. Maria Labunka, 5130 N. 13th St. Philadelphia, Pa. 19141.

Офіційна зустріч пластунів і громадянства відбудеться 28-го жовтня ц.р. в Українському Освітньо-Культурному Центрі у Філядельфії. Закликається пластунів і пластунок, колишніх членів Станиці занотувати собі цю дату і зробити всі зусилля, щоб прибути на відзначення 40-ліття, побачитися з давніми друзями і відновити дружбу.

Крім підготовки до святкувань, 1-го червня відбулися Надзвичайні загальні збори Станиці і вибрано делеґатів на 19-ий Пластовий Крайовий З'їзд, а 10-11-го червня відбулося новацьке Свято Весни.

Експедиція СССР знайшла затоплений атомний човен

Москва. — Як повідомляє газета „Ізвєстія" з 13-го червня, совєтські фахівці віднайшли на дні Норвезького моря совєтський атомний підводний човен „Комсомолець", що затонув у наслідок пожежі на борту 7-го квітня цього року. На пошуки його до берегів Норвегії відрядили науково-дослідницьке судно „Академік Мстислав Келдиш", яке прямувало в Центральну Атлантику, щоб доставити туди спеціяльне устаткування. Однак за вказівкою властей програму було змінено і судно „Академік Мстислав Келдиш" прибуло в Норвезьке море.

Члени експедиції мусіли спочатку обстежити велику підводну територію, бо досі не було відомо, де саме знаходиться затоплений корабель. Цю роботу виконали за допомогою глибоководних апаратів і системи акустичних маяків-відгукувачів.

Один з членів експедиції Р. Ігнатьєв розповідає, що на глибині 50 метрів вже зовсім було темно, сонячне світло туди не доходило. Далі опускалися вже з включеними прожекторами. Швидкість їхнього опускання на дно досягала 30 метрів за хвилину.

Перша експедиція, пробувши під водою 11 годин, нічого не знайшла. Тоді на зміну їй відправили на дно іншу експедицію, яка й виявила човен. А що видимість ледве сягала трьох метрів, то неможливо було відразу визначити як він лежить. Через сильну течію глибоководна апаратура могла розбитись об підводний човен, тому відеозаписи і фотографування робили з деякої відстані.

В результаті тих обстежень було з'ясовано, що човен ліг просто на кіль і занурився в намул на два з половиною метри. Зовні помітно, що зруйнований частково легкий корпус і носова частина. Ґвинти і кормова частина виглядають неушкодженими. На відстані 100 метрів від підводного човна виявили і рятівну капсулю з відчиненим верхнім люком.

Потім на дно опустилася третя експедиція, котру сильна течія знесла на кормову частину затопленого підводного човна. Їм довелося працювати на двигунах з меншою потужністю, оскільки при зіткненні було ушкоджено гвинт.

Члени експедиції повідомляють, що на дні моря і на його поверхні на безпосередній відстані від затопленого атомного корабля радіяція не перевищує загальний рівень. Не виявлено також ніяких інших аномалій. Матеріяли експедиції вивчають фахівці.

Палестинці захопили американця

Єрусалим, Ізраїль. — На окупованих територіях захопили в четвер, 22-го червня ц.р., американського громадянина з Ню Джерзі, який вже два роки перебуває там зі своєю родиною, виконуючи харитативну працю з дітьми у цій неспокійній зоні. Його захопили палестинці, які в заміну за нього вимагають звільнення арештованих раніше палестинців.

Наразі ізраїльський уряд не подає ніяких дальших вісток про захопленого, щоб уможливити переговори у цій справі.

Рівночасно повідомляють, що на вулицях Єрусалиму знайшли забитого відомого професора історії Менахіма Штерна, який викладав у місцевому Гебрейському університеті. Тому, що при вбитому знайшли всі його папери та нічого не було вкрадено, припускають, що історика вбили палестинці.

Того самого дня у сутичках ізраїльських військ із палестинцями загинув один палестинець, якого застрелили на вулиці.

Досі в сутичках за останніх 19 місяців загинуло тринадцять жидів цивільних та військових і 462 араби.

Український співак на новому етапі кар'єри

Ню Йорк. — Мистецький директор Нюйоркської Ґренд опери, Вінсент Ля Сельва, заплянував чотири повні постановки оперних вечорів літом цього року в нюйоркському Центральному парку.

У четвер, 29-го червня ц.р., о год. 7-ій вечора сам В. Ля Сельва дириґуватиме новою постановкою опери Дж. Верді „Набукко". В ролі одної з головних постатей опери виступить українець Стефан Шкафаровський.

С. Шкафаровський студіював музику в консерваторії повіту Вестчестер, а в 1984 році здобув стипендію до музичної школи Джуліярд в Ню Йорку. Виступав на різних українських концертах, як і на американській та закордонних сценах. Впродовж останніх двох років С. Шкафаровський дебютував з Крайовою симфонічною оркестрою під дириґентурою Мстіслава Ростроповіча, на Сполето фестивалі ЮСА, з Симфонічною оркестрою Міннесоти під дириґентурою Леонарда Слаткіна, в Пасифік опері, Даллас опері, Крайовій опері та в опері Ню Орлінс, як соліст з симфонічною оркестрою Гартфорду та на Ляунадієр Фестивалі в Жолієт у Канаді.

С. Шкафаровський під час недавніх відвідин „Свободи" з дружиною Стефанією і донечкою Олександрою.

Під час перебування в Чикаґо був законтрактований в Лірік опері і блискучо виконував головні басові ролі в постановках „Ун Валльо ін Машера". Після цих виступів ім'я С. Шкафаровського стає відомим в Америці та Канаді де робить феноменальні поступи у своїй співацькій кар'єрі та зачисляється тепер до найкращих басів.

Найновішим успіхом С. Шкафаровського є платівка, яка за змістом віддзеркалює два славні ювілеї української діяспори — 1000-ліття Хрищення України та 175-ліття з дня народження Тараса Шевченка.

Від вересня цього року С. Шкафаровський співатиме в Міській опері Ню Йорку.

У СВІТІ

МІЖНАРОДНИЙ ІНСТИТУТ досліджень миру опублікував дані про військову ситуацію у світі в 1988 році. Протягом минулого року кількість збройних конфліктів зменшилася у світі з 33-ох у 1987 році до 28. Торгівлею зброєю займалися ЗСА, СССР, Франція, Китай, Англія, Західня Німеччина, Голляндія і Швеція. Натомість найбільшими імпортерами зброї були Індія, Ірак, Південна Корея, Савдійська Арабія, Японія, Еспанія, Сирія, Туреччина та Анґоля. Головні причини конфліктів — проблеми кордонів, справи незалежности та реґіональні автономії, боротьба з центральною владою.

ЧЕХО-СЛОВАЦЬКІ МИТНИКИ конфіскували на кордоні з Австрією найбільшу суму грошей і найбільшу кількість золота за всю історію країни. У повідомленні пресового аґентства ЧТК сказано: „Двоє польських громадян намагалися провезти через нашу територію в Австрію контрабанду загальною вартістю 5,195.000 крон (519.500 дол.) у спеціяльному тайнику, обладнаному у бензиновому баку легкового авта 'Вольво'". Поляки, прізвища яких не повідомляються, намагалися вивезти совєтські карбованці, мадярські форинти, болгарські леви і чехо-словацькі крони. Крім того вони везли зі собою золоті перстені та інші золоті вироби на суму приблизно 140,000 дол.

ЯК УЖЕ ІНФОРМОВАНО, в Москві з офіційною візитою перебуває спікер іранського парляменту, головнокомандуючий арімією Ісламської республіки Гашемі Рафсанджані. Як повідомляє совєтське пресове аґентство ТАСС, на прийнятті у Кремлі голова Верховної Ради СССР Міхаїл Ґорбачов заявив, що СССР поділяє намагання іранців охороняти моральні цінности, зформульовані в ході ісламської революції. „Ми підемо назустріч іранцям рівно настільки, наскільки вони підуть назустріч нам, — сказав М. Ґорбачов. — Нехай Іран добивається своїх цілей так само, як ми здійснюємо свою перебудову". Ґорбачов назвав приїзд Рафсанджані у Москву епохальною подією, підкресливши, що документи, які будуть підписані, визначать форми совєтсько-іранського співробітництва до 2000 року. Московський кореспондент газети „Вашінґтон Пост" Майкл Доббс пише, що Рафсанджані виношує довготермінові стратеґічні цілі. Розуміючи, що в найближчий час відносини Ірану з Заходом навряд чи нормалізуються, Теґран, можливо, спробує вийти з політичної ізоляції і піде на тимчасовий зговір з „маленьким сатаною", як охрестив Совєтський Союз, на відміну від „великого сатани" (ЗСА), у своєму духовному заповіті аятолла Хомейні.

В АМЕРИЦІ

НУКЛЕАРНІ РЕАКТОРИ в цілій країні старіються на багато скоріше, як цього сподівалися, хоча їх власники заявляють, що їхні спроможності у продукуванні енергії можна продовжити. Не зважаючи на це, чим раз частіше відмовляють послуг важливі частини, котрі мали бути вистачальними на час існування даного реактора, а це спричинює щораз частіші і широкого засягу направи. У зв'язку із цим власники реакторів мають досить складні проблеми, бо з одного боку громадськість протестує проти конструкції нових реакторів, а існуючі не оправдали первісних надій, тому вони всіми силами стараються продовжити існування цих реакторів, що ще працюють, а це знову непокоїть Уряд, громадян і власників з уваги на небезпеку.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Джеймс Бейкер долучився до цілого хору західніх провідників, які осудили Китайський уряд за розстріл трьох учасників продемократичних заворушень. Розстріляно в Шанґгаї трьох робітників, що підпалили поїзд, який в'їхав зумиснае в барикаду збудовану демонстрантами, вбиваючи кількох з них. На пресовій конференції в Білому Домі Дж.Бейкер заявив кореспондентам засобів масової інформації, що Уряд ЗСА дуже боліє над подіями в Китаї, але жадних додаткових санкцій проти Китаю в цей час не збирається застосовувати. Для вияснення державний секретар відразу заявив, що тут розходиться про затримання тих взаємних спілкувань над котрими працювали різні адміністрації впродовж двох декад.

ШКОЛА ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ім. Джана Ф. Кеннеді при Гарвардському університеті подала до відома, що на голову політичного інституту цієї школи призначено посадника Сієтл, Чарлза Роєра. Ч. Роєр, що є вже продовж 12-ти років посадником міста Сієтл, перебере цей пост з 1-им січня 1990 року. Він прийде на зміну Діка Торнбирга, який був минулого серпня назначений генеральним прокуратором ЗСА.

АМЕРИКАНСЬКА МЕДИЧНА асоціяція одобрила пропозицію, щоби Уряд виробив законопроєкт обов'язкового хворобового забезпечення для всіх працівників (в приватній індустрії). Це вперше, ця найбільша організація американських лікарів вирішила домагатися від Уряду такого закону, бо дотепер вони звичайно виступали проти будь-яких спроб введення хворобового забезпечення, зокрема Урядом.

АЛЬМАНАХ УНС НА 1990 РІК

Редакція „Свободи" повідомляє зацікавлених авторів, що матеріяли різноманітного характеру до Альманаху УНСоюзу на 1990 рік можна надсилати до 9-го серпня 1989 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінґтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)
Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to Svoboda
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Прапор — символ народу й країни

Коли під час В'єтнамської війни, дуже непопулярної, відбувалися по всій території Америки бурхливі демонстрації, підсилювані пляновою аґітацією комуністичної аґентури, то нерідко демонстранти й палили американський прапор. У рескції на таку поведінку у 48-ох стейтах прийнято, що палення американського прапору є злочином, за який накладається кару мінімум одноро року в'язниці. Знайшов такий злочинець, який зробив апеляцію і справа пішла аж до Найвищого Суду. В минулу середу 21-го червня 1989 року Найвищий Суд на превелике диво п'ятьма голосами проти чотирьох прихилився до становища оборонця того, що спалив прапор, і ствердив, що спалення прапора не є протиконституційним актом. Те становище Найвищого Суду стало своєрідною сумною сенсацією, бо два члени цього Суду, призначені вже Роналдом Реґеном, як консерватисти, зрадили цей консерватизм і приєдналися до погляду лібералів. За найпершими коментарями преси — або президент Джордж Буш або хтось із Палати Репрезентантів скористає із свого права зголошувати законопроєкт і такий закон буде схвалений. Хоча в обох палатах теперішнього Конґресу більшість мають демократи, проте вони дуже пильно стежать за настроями своїх виборців і ніхто з них не хоче наражуватись на прогру в найближчих виборах. У реакції на згадані демонстрації проти політики президента Джансона, демократа, лявінною більшість виграв вибори республіканець Ричард Ніксон. І в останніх виборах, минулої осени, проблема прапора була однією із найбільш оспорюваних проблем. Демократичний кандидат, губернатор стейту Массачусес Майкл Дукакіс дістав у виборах голоси тільки дев'яти стейтів і Дистрикту Колюмбії, а 40 інших голосували за Буша — головно тому, що Дукакіс виявив свій лібералізм у легковажному ставленні до прапора.

Національний чи пак державний прапор є символом нації і держави. Символ — абстрактне поняття, як абстрактними поняттями є любов і ненависть, справедливість і кривда, злочин і правопорядок. Знаємо, що кожний з тих ніби тільки абстрактних понять грає вирішну реальну ролю, має вирішальний реальний вплив на хід подій, на долю людини, родини, суспільства, народу і держави. Величезна доля українського національного прапора записана в новітній історії України. Коли 1-го Листопада 1918 року замаяв на вежі львівського ратуша синьожовтий прапор — українцям наче небо відкрилося, а поляки ахнули з розпачу. Коли з'днані армії УНР і УГА вступили до Києва 30-го серпня 1919 року — вояк Запорізької дивізії вивісив на бальконі київської Думи жовто-блакитний прапор. Він наслідував те, що у Львові зробив молодий студент Охримович. Коли ж генерал Кравс погодився на вимогу денікінського генерала Бредова і наказав відворот з Києва — денікінець негайно скинув з балькону Думи на вулицю жовто-блакитний прапор і вивісив російсько-царський трикольоровий. І та заміна ніби тільки куснів матеріялу у реальній дійсності означала початок кінця українського визвольного здвигу 1917-20 років.

На 9-му телевізійному каналі Ню Джерзі переводиться щоденно о год. 10-ій ранку програму „Піпл ар токінґ" — „Люди говорять", чи пак „гуторять". За кожним разом темою цієї колективної гутірки є якась актуальна проблема: щастя у подружжі, розводи, виховання дітей, упадок громадської моралі, кара смерти, наркотики, вбивства, втеча дітей із школи, втеча дітей з батьківського дому — і безліч інших. Надзвичайно популярний керівник цієї програми, відомий Ричард Бей, появу якого численна авдиторія вітає бурею оплесків, є консерватистом І — цікава річ! Велика більшість авдиторії справила прихилюється до консервативного становища до пошани традиції і вірности Церкві. Недавно велася там дискусія саме над проблемою прапора, яке його значення для народу і держави і чи треба його шанувати і звеличати чи легковажити. Звернули правильно увагу, що у найбільші свята вивішується в Америці і в усіх інших країнах національно-державний прапор. І коли стається якесь нещастя, коли вмирає голова держави або хтось дуже видатний, чи приходить несподівано стихійна катастрофа із людськими жертвами — Уряд наказує спустити прапор до половини щогли.

Усі культурні народи світу почитають свій прапор. Як символ і як духовий зміст найсердечніших прагнень народу — втілених у той кусень фабричного матеріялу. Це дивно, це своєрідна містерія, але такий порядок світу. І члени Найвищого Суду зробили страшну помилку. Вони зберігають свій пост до своєї смерти. Це їх деморалізує. Бо коли би були виборними, то таким своїм голосуванням перекреслили б шанси свого повторного вибору. Треба мерщій перекреслити цю їхню помилку окремим виразним федеральним законом.

Наталя Осока

ПРО НОВИЙ ДОКУМЕНТ ЛЕНІНА

У журналі „Жовтень" за травень 1989 року опублікована стаття Володимира Радовського „Безсонна ніч Ілліча", в якій автор розповідає про документи, що їх він знайшов у Центральному архіві в Москві, які досі не були відомі. Досліджуючи матеріяли про події на Південному фронті 1919 року, Радовський знайшов машинописну копію телеграми, надісланої Троцькому від Леніна.

„Ця телеграма цікава з багатьох поглядів, — пише Радовський. — Поперше, датою написання й відправлення. Подруге, прізвищами партійних, державних і військових діячів, які згадуються у документі. Потретє, маємо додаткову ілюстрацію ставлення В. І. Леніна до Троцького..."

Однак ми, прочитавши цю телеграму та інші документи, наведені у статті, побачили набагато більше. Адже тут є свідчення про те, що за наказом Леніна у Москві формувалися військові загони „районщиків" по 1,000 чекістів у кожному і направлялися в розпорядження Троцького для „радикальної чистки" в Україні. Ось текст телеграми:

„По прямому проводу. Голові реввійськради Троцькому. Ознайомившись із Вашою телеграмою число 1537, вважаю несправедливими Ваші нарікання на повільність виконання вимог за Вашими телеграмами. Усі депеші негайно передаються для виконання і, як завжди, швидко виконуються, ведеться нагляд за виконанням, затримуються ж не виконання, а повідомлення Вам про це виконання, бо з Вами іноді по три-п'ять днів по проводу неможливо зв'язатися. Крім того, низка Ваших питань потребує обговорення у РВРР, що іноді на кілька годин затримує виконання. Годин, а не днів. Усе можливе для 12-ї та 14-ї армії дається. На Ваші питання звертається особлива увага і майже все засідання 7-го серпня повністю було присвячено обговоренню Ваших депеш. Рішення Політбюро про районщиків прийнято ще 6-го серпня і передане мені сьогодні, тієї ж миті передаю і Вам, але з Л. Б. Каменєвим я особисто про це говорив 6-го вночі. Питання про бронекоманди було зумовлене недостатньо чіткою редакцією Вашої телеграми. За Вашою телеграмою про бронекоманди зараз же доручено було Єрофеєву зібрати команди, які тільки можна, і готувати до відправлення усі, що він і зробив. Оскільки їх п'ять (у такій кількості відправлення досі не проводилося), а впевненості в тому, що в армії є на що їх посадити, не було, і відправлення може бути закінчене лише протягом найближчих 3-5 днів, Вас і було запитано. Зволікання через це не сталося, були лише збережені інтереси інших фронтів. Члена РВР 12-ї армії, такого, якого Ви вимагаєте, у нас поки немає; немає людей. Покищо передбачається кандидатура Авксентєвського, чи погоджуєтесь Ви, Склянський? Підтверджую сказане Склянським, що ж стосується Лягшевича, то призначення його в РВР Південного фронту ми прийняли з'єднаному засіданні Орбюро і Політбюро після докладного обговорення питання і попереднього вислухання Сокольникова. На ВЧК і Каменєва всіляко натискаю. 9 серпня 1919 року, ч. 2788. Ленін".

У статті Радовського серед інших документів Революційної Військової Ради Республіки є зміст телеграми, яку надіслав Троцькому старший секретар заступника голови РВРР Медянцева 9-го серпня 1919 року. В телеграмі повідомляється про протокол засідання Політбюра ЦК за 6-те серпня 1919 року: „Присутні т. т. Ленін, Каменєв і Стасова. Заслухана телеграма тов. Троцького про необхідність радикальної чистки в Києві, Одесі Миколаєві і Херсоні з огляду цілковитої неможливости формування і створення армії при тому бандитизмі, котрий панує на Україні. Постановлено мобілізувати в Москві по районах до 500 осіб із загонів особливого призначення і доручити це питання тов. Каменєву, а також дати надійні загони з інших організацій і найбільш надійних загонів ВЧК, у чому повинен вжити заходи т. Ксенофонтов, стосовно особливих відділів теж доручається провести т. Янушевському. Секретар ЦК Олена Стасова".

Того ж дня заступник Троцького Медянцев отримав телеграму від голови Московської Ради Каменєва, який повідомляв що вимога „про скерування 500 районщиків" у розпорядження голови РВРР Троцького буде виконана до 16-го серпня.

Ксенофонтов також відповів Троцькому телеграмою: „Вам відправлено 9-го серпня 1,000 чекістів. 11-го серпня буде відправлено ще 1,000 осіб. До 15 серпня усі інші".

Отже всього, як видно з телеграми Леніна, направлено п'ять таких загонів по 1,000 осіб.

В томі ч. 7 Біографічної хроніки Леніна є записи, як провів вождь пролетарської держави 6-го серпня 1919 року: підписував протоколи, постанови, виступив з промовою, брав участь у засіданні, головував на іншому засіданні, а об 11:30 вечора „по прямому проводу повідомляв голові РВРР Л. Д. Троцькому про затримку відповіді на телеграму" з Києва з приводу відведення совєтських військ на Південному фронті на нові позиції.

Отже, при всій недовірі до Троцького, Ленін в даному випадку справді приділив „особливу увагу" його вимогам і послав тисячі чекістів для „радикальної чистки" в Україні. Очевидно тут їхні погляди збіглися і щоб приборкати такий ласий кусок, як Україна, Ленін ладен був не спати ночами. І, як писав Луначарський, Ленін „ніколи не думає, що про нього скажуть нащадки, він просто робить свою справу. Він робить цю справу владно, він переконаний у своїй правоті і не може терпіти, щоб хтось псував його роботу".

До відома читачів: скорочення, що є в телеграмі, розшифровуються так:
РВРР — Революційна Військова Рада Республіки; ВЧК — Всеросійська надзвичайна комісія по боротьбі з контрреволюцією і саботажем.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про моральні чесности, які не перевелися

Скільки разів в останніх часах ми читаємо і слухаємо про брак моральних чеснот молодих людей; про злочинність, непошанування святощів, про погане відношення до батьків і десятки інших поганих проявів, що стали тепер панівними. Але ми не потребуємо навіть про все це читати чи слухати в телевізійних або радіових програмах — бо кожний із нас мав уже напевно у цьому напрямі поганий досвід, зокрема тут у Північній Америці, що стала силою обставин нашою другою батьківщиною.

Дійшло до того, що де ми не перебували б у публічному місці, дарма воно — на вулиці, в підземці чи автобусі — зі страхом споглядаємо на кожну групу підлітків, на їхню голосну і самопевну поведінку і... чекаємо кожної хвилини на якусь неприємну несподіванку.

Рівночасно із цим прикрим ствердженням нашої дійсности, думаємо про українську молодь і як цей поганий приклад впливає на неї та як довго зможе вона зберегти ці чесноти, що їх ми все ще сипараємося у неї вщепити.

Тому стає трохи відрадніше, коли несподівано находимо приклад, який є нашим союзником і який дає нам доказ, що і в тому теперішньому світі може бути молода людина, яка не постидається публічно признатися до глибокої віри в Бога, до пошани до старших і патріотизму.

Такою людиною показався нам дуже недавно 17-літній американець китайського походження Майкл Ченг, що несподівано для усіх спортовців виграв перше місце у славному тенісовому турнірі, що відбувається у місяці травні в Парижі. Його завзятість і наполегливість, а рівночасно глибоко продумана стратегія кожної ігри на тенісовому корті, принесла повну перемогу над грачами світової слави і тим заслужене місце першуна.

Але не таке то вже важливе це перше місце для цього досі невідомого тенісиста, Ченга, — а його одверта реакція у хвилині найбільшої перемоги. Слова, що їх повторяли не один раз на телебаченні, в газетах і радіових коментарях, залишаться записані як рідкий тепер прояв молодечих чеснот, які, однак, існують, коли плекати їх у відповідній атмосфері. Напевно багато читачів бачило і чуло ці слова молоденького Майкла — глибокої подяки Богові, подяки батькам і прохання Всевишнього про опіку над китайцями, що саме в тому моменті боролися за демократизацію цієї країни.

Американські журналісти широко коментували слова Майкла, пояснюючи його релігійність, близьке відношення до нього батьків і його відчування у зв'язку з подіями в Китаї. Він же бо підкреслює, що виховується у двох культурах та є китайським американцем, але глибоко переживає наслідки студентського протесту проти заскорузлої влади в Китаї. Для них він просить у Бога помочі та опіки. Дивним і неправдоподібним видається, коли читаємо тепер, що прем'єр-міністер Китаю Лі Пенг явно заповідає, що усіх молодих учасників демонстрації будуть карати „безпощадно". Який контраст: бажання помсти у старої людини і благання, щоб Господь допоміг — у молодої!

Як багато подібних моментів можемо найти у нашій спільноті, але передусім яким оптимізмом сповняє нас думка, що моральні чесноти ще не зникли і позначаються у молодого покоління — у різній формі, у різних народах та у різних обставинах сьогоднішнього складного життя.

О-КА

Андрій Бук

ЕКОНОМІКА У ПЕРШОМУ КВАРТАЛІ

II.

Доляр зростає на вартості, від грудня минулого року зріс на 12.5 відс. до єни і 13.3 відс. до марки, дальший ріст зменшить експорт, через дорожчий товар і збільшить торговельний дефіцит. Держави великої „сімки" стараються припинити дальше зростання, щоб ЗСА протягом чотирьох років зліквідували великий торговельний дефіцитовий балянс.

Дальше економічне сповільнення у багатьох секторах економіки, при повільно зростаючій інфляції, може спричинити зменшення дискантової стопи. Банки вже зменшили відсоткову стопу до 11 відс., не виключена дальша знижка (минулого року шість разів підносили відсотки, що сповільнило економіку і затруднення). Економісти твердять, що сповільнення потриває довше, але Уряд не допустить до рецесії, а 54-ох членів економістів Народної асоціяції бизнесу предсказують сповільнення до кінця року, але 80 відс. з них твердить, що рецесії цього року не буде. Дирекція федеральних резерв у клопоті між інфляцією і рецесією, бо одні сектори сильно спадають, інші далі сильні — зростають. На останньому засіданні, 11 до одного голосами, рішила наразі не міняти дискантової стопи: наступнє засідання в липні.

У Канаді економічне сповільнення зростає. Через інфляцію, стопа дискантова висока (9 відс.), відсоткова стопа (13.5 відс.), продаж домів і авт паде, а через високий дефіцит, на кінець березня-31 більйонів долярів, зменшено видатки на танки і військові авта, ліквідує сім з усіх 45 військових баз, а в інших сім зменшує персонал, — 3,500 втратить працю. Зменшує на 1.8 більйона дол. закордонну допомогу відсталим країнам, відкликала купно американських підводних кораблів за 8 більйонів долярів, щоб не підносити податків. Уже третю декаду економіка Канади зростає більше за американську, а новий, вільний від мита торговельний договір ще збільшить ріст.

Дванадцять держав Европейської спільноти через зростаючі заробітки, ціни на продукти, головно енерґію і харчі та видатки громадян, зросла інфляція і відсоткова стопа, які спричинили сповільнення. Заморозили змісця ціни на фармерські продукти, щоби далі не зростали. Найбільша відсоткова стопа у Великобританії (13 відсоткова інфляція (6.5 відс.), в березні зменшилося безробіття (1.9 мільйона безробітних, найменше від восьми років), але зросли заробітки, більше, як продукція і консумційні видатки, піднесено знову відсоткову стопу. Торговельний дефіцит зменшився на 2 більйонів долярів. У Франції легке сповільнення. економіка більше стабільна через зростаючу відсоткову стопу. В Італії сповільнення потриває довше, через високу інфляцію і відсоткову стопу (4 відс.), консумційні ціни зросли на 6.8 відс. Найкраще економічне положення Німеччини. Валова продукція зросла на 3 відс., найбільше в останній декаді, через великий експорт і збільшену консумцію. Торговельний дохід зріс на 32 відс. — 23.3 більйона долярів, до кінця року зросте до 70 більйонів долярів, безробіття впало нижче двох мільйонів, найменше від шість років, інфляція 3 відс. через перегріту економіку і вищі платні піднесено відсоткову стопу до 6.5 відс. Швеція, країна миру і добробуту, піднесла податки на 5 відс. на вино, алькоголь і тютюн, які і так найвищі в Европі, щоб охолодити перегріту економіку. В Ізраїлі економіка сильно сповільнилася, за чотири місяці експорт зменшився на 4.2 відс. (минулого року 6.4), консумційні ціни зросли на 2.6 відс., консумція і інвестиції впали, безробіття зросло до 8 відс., інфляція 9.7 відс.

Совєтський Союз навипередки з КНР купує щораз більше збіжжя в ЗСА. Після двох днів нарад у Вашінґтоні замовив додаткові 24 мільйони метричних тонн, дотепер рекорд, минулого року у вересні 20 мільйонів метричних тонн, з яких-17 вже купив. Останньо замовив необмежену кількість борошна. Уряд ЗСА перевіряє висоту доставі і відкрив у Москві торговельне бюро. Ґорбачова перебудова, після чотирьох років спричинила економічний хаос, катастрофальний брак харчів і речей першої потреби та грозить провалом. В щоденнику „Соціялістична індустрія" економіст В. Селюшин апелює негайно зліквідувати 58 більйонів долярів бюджетовий дефіцит, позичити 105 більйонів долярів, щоб наладнати доставу консумційних товарів, змісця заморозити ціни, стримати видатки на оборону і військову допомогу сателітам та наповнити крамниці товаром. Прем'єр Н. Рижков радить зменшити воєнні видатки на 33 відс. (Ґорбачов хоче 75 мільйонів долярів цього року, а 14 відс. на наступні два роки), щоб зліквідувати дефіцит та збільшити продукцію речей першої потреби. Приватні економісти радять змісця стримати допомогу Кубі і Нікараґуа, продати землю селянам, щоб зменшити імпорт збіжжя зі ЗСА та піднести податки. Останньо урядові чинники подали, що інфляція минулого року була 9 відс. (раніше, перший раз від 70 років подали 1.5 відс., (західні економісти твердять, що 20.). Чи врятує Ґорбачов своїми закордонними успіхами економічний стан країни, час покаже. Збаламучений Захід, головно Німеччина, навипередки спішать з інвестиціями, за-

(Закінчення на стор. 4)

В УКРАЇНІ УЗАКОНЕНО — БЕЗЗАКОННЯ

Рішенням Київського міського виконавчого комітету з 1-го червня ц. р. на території міста й области введено контроль щодо перевозу наркотиків й наркотичних рослин. Підписав це рішення голова виконкому Валентин Згурський.

Згідно з цим документом кожну людину можуть спинити на вулиці і потягти на обшук. Коментуючи рішення Київського міськкому, завідуючий відділом Інституту держави і права АН України Олександер Свєтлов сказав: „Це рішення дає право працівникам міліції обшукувати всіх водіїв, пасажирів, піших і їхніх багажів. А якщо врахувати, що наркотики переносяться в грамах, то обшук повинен бути ретельний".

Отже людей можуть роздягати до гола і всіляко принижувати без будь-яких на те підстав.

„Не зрозуміло, як все це узгоджується з недоторканістю особи, проголошеною в конституції СССР і в конституції УССР, — продовжує Свєтлов. — Як мені стало відомо, прокурор Києва вніс протест на це рішення, але його протест відхилили".

Звичайно, це рішення виникло не без відома Кремля. Адже два роки тому, 22-го червня 1987 року, вийшов указ Президії Верховної Ради СССР „Про внесення змін і додатків до деяких законодавчих актів СССР". Там у пункті ч. 5 сказано, що виконкомам місцевих рад надається право запроваджувати закони про суцільні обшуки водіїв, пасажирів і піших без санкції прокурора і без будь-яких інших конкретних причин. Принаймні в указі не сказано на яких підставах проводити подібні обшуки. Тодішня Верховна Рада зробила цей указ законом.

Так виглядає в Україні „поступ" у бік правової держави.

Володимир Жила

НЕЛЕГКО БУТИ ОБ'ЄКТИВНИМ

Олександер Доценко, „Літопис української революції, матеріяли й документи до історії української революції", том II, книги 4 і 5, друге видання. Філядельфія. Дослідний Інститут Модерної Української Історії, 1988. Ст. 362+398. Ціна: 30 ам. дол.

II.

Не менше критично ставиться О. Доценко й до проводу українського народу з Великої України, зокрема до інтелігенції. Він пише: „Народ був темний як та темна ніч", йому „бракувало своїх духових провідників, своєї інтелігенції", якій москалі „забили памороки" й вона забула про своє походження, про свої традиції стародавні й історію, забула про свій народ, від якого зовсім відцуралася і „пошилася в московські пани". Таким чином, український народ в Україні не був готовий „для своєї держави, — не то, що не доріс, а якось соромився приступити до свого самостійного життя..."

Проте в ході революції він постав, але знову ж бракувало йому організації і державницького мислення. „На українську армію він дивився як на „петлюрівську", подекуди посилаючи своїх дітей до неї. А називав і називає він її „петлюрівською" тому, що в Петлюрі побачив український народ провідника його думок і втілив в його особі свої найкращі бажання, змагання волі, до власної державности, бо ім'я Петлюри було в той час легендарним, а популярність всеукраїнською. Весь свій визвольний рух український народ охрестив „петлюрівським", вбачаючи в ньому розкріпачення духу, змагання до волі й незалежности. Емоції народні були сильні, та не було єдиної організовано-виявленої національної волі, не було почуття громадянина в своїй республіці і обов'язків перед нею. Народ плавав по морю, а не керував державним кораблем, народ разом виступав і за УНР і проти, і проти ворогів і за одно з ворогами".

А далі, — підкреслює О. Доценко, — що ні Европа, ні світ в цілому не були готові до постання Самостійної України. Клемансо й Ллойд-Джорж мстилися над Україною „за німецьку орієнтацію Центральної Ради — за зраду Антанти, що особливо виявилося під час Мирової Конференції в Парижі". Поважною причиною, — продовжує О. Доценко, — було також те, що з постанням Самостійної України треба було змінити карту Европи та внести корективи. Треба було зруйнувати дотеперішні настанови економічної політики великих держав, привести до утворення нових союзів, розробивши новий переділ сфер політичних і економічних впливів. Іншими словами, як пише автор, „треба було поділити інакше, як вони були досі поділені. Оце була первопричина усіх причин". З автором можна тут дискутувати, але в основному йому треба таки признати рацію у багатьох його заключеннях.

П'ята книга „Літопису української революції" має заголовок „Польща визнає самостійність України". Книга ця написана в основному в дусі „орієнтації на самих себе", не зважаючи на те, що для цього було дуже мало справжніх, реальних передумов. Що торкається закордонної політики, то її старалися будувати на „доброзичливих відносинах з тими із сусідів, політичні інтереси яких не були ворожими існуванню самостійної УНР".

У книзі автор не обговорює дипломатичних відносин з Румунією, а концентрується виключно на відносинах з Польщею, в якій тоді перебував Головний Отаман і діяла українська дипломатична Місія. Робота Місії була надзвичайно трудна. Засідання її були бурхливі уже з самих початків, зокрема, коли дискутувалось питання Галичини. Тут позначилося два напрямки: „цілком непримиримий (поляки мають відмовитися від претенсій на цілу Східню Гиличину), репрезентований радниками Місії — галичанами на чолі з д-ром Степаном Витвицьким і компромісовий (лінія Бартельомі, або — автономія Східньої Галичини в межах польської держави) — репрезентований радниками наддніпрянцями. Рівночасно проходили конференції Місії з поляками, на яких польський уряд вимагав від українців офіційної декларації як основи для польсько-українських переговорів.

Першу таку декларацію запропоновано Польщі 28-го жовтня 1919 року до якої, на жаль, польський уряд поставився неґативно, заявивши ясно, що вона є „не до прийняття". Внаслідок цього становище поміж українцями й поляками загострилось до того ступеня, що стало питання, „або декларація, або розрив польсько-українських стосунків". Це привело до нової декларації з 2-го грудня 1919 року. Про обставини, що склалися навколо цієї декларації, О. Доценко, пише таке: „Невмолима логіка річей заганяла радників наддністрянців у тісний кут, а саме: Галичина окупована Польщею по праву війни, УНР безсила одібрати збройно у Польщі цю українську провінцію, а сторонні впливи — або байдужі Україні, або ворожі їй, отже значить — коли непогодження, то або розрив, якого Місія мусила уникати, або погодження на вимогу сильнішого і того, у кого шукають, а не на вимогу того, хто слабший і хто шукає згоди". Згадану декларацію з уваги на її контроверсійний зміст широко обговорювано в різних колах. З цього приводу відбулася у Варшаві навіть нарада представників різних громадських напрямків і політичних партій. Наприкінці цієї наради, немов підсумовуючи її, виступила Людмила Старицька-Черняхівська

(Закінчення на стор. 3)

Св. п. Ю. Аннюка

Чим більше наближаємось до кінця нашої життєвої мандрівки, тим більше віддаляємось від наших історичних подій, у яких не тільки жили й діяли наші батьки, коли ми ще були дітьми, але вони в той час (70 років тому), своє молоде життя утверджували геройськими подвигами.

Мається на увазі тих останніх могіканів, що ще доживають свого віку і тих, які відійшли, що ми їх особисто знали, з ними часто зустрічалися, говорили з ними. Цікаво, що при зустрічах про все вони з нами говорили, та найменше розказували про їхню участь у геройських діях отих історичних часів. Вони були скромні та навіть їхню активну участь у наших визвольних змаганнях уважали скромною, наче зовсім звичайною річчю. Їм було байдуже, що кожної хвилини заглядала смерть у вічі. Одне їм не була байдужою Україна, яку безмежно любили, за яку були готові віддати своє молоде життя.

Одним із тих сміливих борців за волю України був Юрій Аннюк.

Св. п. Юрій Аннюк народився 30-го березня 1901 року в Жураках, пов. Богородчани. Хлопчиною любив слухати, як старші розповідали про свою службу в австрійській армії, головним чином про їхні осяги в т. зв. гострому стрілянні. Саме це його найбільше цікавило.

У своєму селі закінчив навчання у вселюдній школі й перейшов до Богородчан, завершити т. зв. виділову школу, потрібну для дальшого навчання в учительській семінарії, про яку він мріяв, щоб навчати українських дітей і дати їм необхідну основу, щоб їм легше жилося на світі. Та всі його пляни перекреслює вибух Першої світової війни. Навчання у всіх учбових закладах із-за війни було надовго припинене. Не було іншого виходу, як помагати батькам у господарстві.

Час минав. Почалися наші визвольні змагання. 18-річним добровольцем вступив до Української Галицької Армії. Пройшов чимало фронтових перипетій, дістав військове відзначення, став підстаршиною. Вилікувавши рани, заподіяні в бою під Бердичевом, щасливо повернувся в рідні сторони. Зразу кинувся у вир життя. Закінчив торговельно-кооперативний курс, а згодом і дяківський. Завдяки своєму голосові, став добрим дяком. Переїхав у Товмаччину. Одружившись, поруч дякування пробував проявити себе в купецтві. Як чесний купець, здобув до себе довір'я не лише своїх, але й чужих людей, що йому дуже помагало мати тісний зв'язок із нашим підпіллям. Здобув велику пошану до себе.

Настав Великий Ісход. Пройшовши всякі невигоди, зв'язані з табором для переміщених осіб, із своєю сім'єю переїхав до ЗСА, до Філядельфії, в якій у початках став на нелегку фізичну працю, доки разом з дружиною не спромігся купити споживчу крамницю. Згодом змінив купецьку бранжу на іншу з уваги на високі оплати за студії сина.

Щоденна багатогодинна праця не була для нього перешкодою у суспільно-громадській праці. У різних періодах часу займав різні пости в Товаристві Українських Камбатантів. Його можна було бачити на всіх важливіших імпрезах.

Багато праці вклав у Парафії св. Архистр. Михаїла. Спершу, коли ще був здоровий, якийсь час дякував, а коли почав занепадати на здоров'я, що позначилося й на його голосі, жалів, що не ніг бути помічним своїй парафії. Не зважаючи на це, до кінця свого життя (помер 21 грудня 1987 р.), не перестав бути активним членом парафії, займаючи пост фінансового референта Братства св. Архистр. Михаїла.

Був зразковим мужем, батьком і дідусем.

Хай оці рядки послужать милим спогадом про патріота, заслужену, жертвенну, добру, чесну, побожну й культурну людину, якою був св. п. Юрій Аннюк.

Яр. Климовський

Непегко...

(Закінчення зі стор. 2)

(від української партії Соціял-федералістів) і сказала таке: „Тяжкі умови Декларації не повинні нікого лякати, бо нема для нас іншого виходу. „Жива Україна" — це наша ціль, для якої ми повинні бути готовими до найбільших жертв".

Декларацію, яку було прийнято, не зважаючи на те, що вона сильно порізнила галичан з придніпрянцями, вручено польській Делеґації у глибокій вірі, що вона „стане основою для нав'язання братніх і добросусідських стосунків між обома народами" та, що обидва народи в спільному єднанні утворять могутню непереможну силу, яка буде основою ладу і спокою на Сході Европи..."

Згадана декларація привела в дальшому розвитку подій до союзної умови з 22-го квітня 1920 року. Цієї умови, чи вірніше Політичної Конвенції між Польщею і Україною, автор не аналізує, а лише обмежується до такого ствердження: „Для всіх нас, в тому числі й для Місії, ясні ті негативні сторони, які має умова. Не з легким серцем і, як то свідчать протоколи засідань конференції, приймала Місія п. ІІ-ий умови, по якому частина невід'ємна українських земель відходила в склад польської держави. Кожен з членів Місії волів би уникнути (а дехто таки й уникнув) від важкого обов'язку перетрактування з сусідом про уступлення свого добра, а потім це уступлення скріпляти ще й своїм ім'ям".

„Одначе, — продовжує О. Доценко, — вищі інтереси Держави... часом вимагають поступитися меншим, щоб врятувати більше, — примушувати членів Місії зоставатися на своїх місцях і мати мужність не зупинятися перед вчинками, за які близькозорий сучасник може й видасть гострий осуд, та які, безперечно, зрозуміє й виправдає історик". До речі, таке частинне виправдання, як подається в вище згаданій замітці „Від Видавництва", зробив уже сьогодні покійний президент УНРеспубліки в екзилі, д-р Степан Витвицький. Він на одному із зібрань в Авгсбургу 1949 року авторитетно висловився, що за заключенням Варшавського договору було також чимало галичан". Він назвав тоді „д-ра Степана Барана (в його присутності), д-ра Ганкевича, д-ра Темницького, а також Митрополита А. Шептицького".

У книзі широко обговорив О. Доценко також польські безправ'я в Україні, яку поляки зайняли „не по праву війни, а по запрошенню Вищої української військової влади, як акт добросусідської допомоги в боротьбі України". Тим часом дії польської військової влади на місцях рішуче суперечили цьому, порушуючи найелементарніші норми міжнародного права, що мали служити підставою у взаємовідношеннях між двома добросусідськими державами. Тут треба з підкресленням ствердити, що запевнення, які робилися в Варшаві з боку уряду польської держави не виконувалися в Україні. Українська дипломатична Місія передала з цього приводу польському урядові аж п'ять нот-протестів принципового характеру, що торкалися справ першорядної ваги. Але це все в більшості випадків було даремним зусиллям. А тепер, по підписанні договору, як стверджує автор, Польща в додаток ще почала „монополізувати усе, що їй було вигідно. Вона намагалася підпорядкувати собі в своїх цілях державний український організм. Все мусило йти через неї за її сусідсько-союзницькою допомогою". А бувало, що „польська влада ще й нервувалася, коли українські дипломати робили щось поза її плечима з представниками чужих держав. Все з поляками й все через поляків — отака робота, — підкреслює О. Доценко, — вже тоді намічалася новими союзниками".

У книзі подано чимало характеристик наших провідних людей часів революції, включаючи й Головного Отамана, Симона Петлюру. Характеристики бувають позитивні й неґативні, може не завжди об'єктивні, але все ж таки цікаві для історії. Серед документів вміщено два листи д-ра Степана Барана з дуже терпкою критикою уряду УНР і Головного Отамана Симона Петлюри. Наприкінці п'ятої книги „Літопису української революції" вміщено 130 оригінальних документів українською і польською мовами. В обох книгах використано близько 250 документів, що відносяться до часу від початку серпня 1919 року до 22-го квітня 1920 року.

У праці Доценка часто ще відчувається революційний патос боротьби й революційну романтику, що є доказом, що він був під сильним впливом цих подій, які ще безпосередньо стояли перед ним. Змалював він також майже усіх діючих тоді отаманів повстанських загонів, подавши в основному їхні цілі й завдання. В обох книгах багато уваги присвячено боротьбі за мову в українських школах, університеті, в церкві й в громадсько-суспільному й політичному секторах. Звернено також пильну увагу на боротьбу за автокефалію Української Православної Церкви.

Підсумовучи, треба ствердити, що підполковник О. Доценко, не зважаючи на те, що був учасником подій і писав „Літопис української революції" безпосередньо після закінчення визвольної боротьби, тільки в деяких місцях став непотрібно на позиції необґрунтованого критицизму деяких осіб і подій, в основному ж, він досяг поважних успіхів, давши порівняно з іншими досить об'єктивну працю про дуже складний і трудний період нашої історії.

Взагалі ж вихід у світ цієї цінної праці другим виданням слід вітати. Її повинен прочитати кожний, хто дорожить нашим минулим і хоче його по-справжньому пізнати.

Книгу можна замовляти в адміністрації часопису „Мета", 1926 Arthur Street, Philadelphia, PA 19152, USA

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

висловлює щиру подяку всім жертводавцям, які відгукнулися на наш різдвяний заклик, які склали пожертви на нев'янучий вінок в пам'ять своїх близьких та друзів, які сплатили членські вкладки і тим допомогли видати нові книжки, провадити дальшу працю в бібліотеці та архіві та утримувати будинок.

(В нижче наведений список включені пожертви вплачені між 1 травня 1988 року та 31 травня 1989 року)

4,700 дол. — Стипендійний Фонд ім. проф. Антона Синявського заснований в пам'ять батька Ніною Синявською.
700 дол. — Аркадій Трачук.
656 дол. — Марко Антонович.
По 500 дол. — Комітет Тисячоріччя Християнства (Каліфорнія); Володимир Лисий; Софія та Олександер Скоп.
360 дол. — Олена та Іван Коровицькі.
350 дол. — Леонід Лиман.
325 дол. — На честь **Юрія Володимировича Шевельова** надіслали пожертви Ада Кулик — 250 дол.; Євдокія Блавацька — 50 дол. та Богдан Бородайко — 25 дол.
По 250 дол. — Леся та Тодось Костюки; Мар'ян Коць; Валентина Лімонченко; Вікторія Новотна; Православна Кредитівка (Ню Йорк).
По 200 дол. — Маргарита та Данило Дем'яновські; Самопоміч (Джерзі Сити); Сумівська Кредитівка (Йонкерс); Олег Третяк; Микола Шаблій.
183 дол. — Дмитро Кірев.
180 дол. — Олекса Ґардецький.
175 дол. — Володимир Соколовський.
По 150 дол. — Петро Балей; Іван Карк.
По 140 дол. - Юрій Луцький; Мирослав Прокоп.
По 100 дол. — Варвара Бакало; Лев Биковський; Христина Блаженко; Богдан Бородайко; Ігор Витковицький; Христина Воєвідка; Валентин Гаєвський; Дарія та Володимир Гойдиш; Марія та Дмитро Горбай; Юрій Гординський; Андрій Горняткевич; Віталій Ґарбер; Ірена та Павло Джуль; Ян Запруднік; Марія Єфремова-Кендал; Володимир Каницький; Констянтин Кебало; Лідія Кий; Михайло Корчинський; Ігор Коцур; Олекса Мальченко; Юрій Мицак; Людмила Неліпа; Роман Номич; Марія Овчаренко; Максим Олійник; Ярослав Падох; Ярослава та Ярослав Панчук; Богдан Петрина; Володимир Петришин; Анна та Володимир Рак; Іван Решетар; Марія Савдик; Самопоміч (Фльорида); Іван Сарвадій; Валентин Сімянців; Олег Слюсар; Оксана Соловей; Український Братський Союз (Скрентон, Па.); Марія Фішер-Слиш; Віра та Антін Шумейко.
92 дол. — Ярослав Білінський.
90 дол. — Неоніла Кордиш-Головко.
По 80 дол. — Олекса Біланюк, Роман Ільницький; Мирослав Лабунька; Михайло Мельник; Франк Сисин; Святослав Трофименко; Богдан Цимбалістий.
По 75 дол. — Анна Гувер; Дмитро Корнієнко; Галина Костюк; Євген Федоренко.
70 дол. — Василь Гришко.
65 дол. — Лариса та Василь Приходько.
По 60 дол. — Віктор Андре; Юрій Бойко-Блохин; Яків Гурський; Степан Костин; Павло Маляр; Василь Рудко.
55 дол. — Петро Мегик.
По 50 дол. — Лідія та Вадим Андреєвські; Василь Балабан; Марія та Роман Балтарович; Михайло Бережинський; Ярослав Біґун; Дан Будник; Катерина та Володимир Воловодюк; Григорій Гагарин; Леонід Гайдамака; Марія Галун-Блох; о. Симон Гаюк; Орися та Богдан Гермак; Степан Гончарик; Дарія Горняткевич; Юлія Демченко; Михайло Дзвінка; Лариса Долинська; Надія Єфімова; Лідія та Володимир Кассараба; Марія та Ґіві Кобі; Ігор Козак; Ольга та Федір Корсунь; Марія та Петро Крамаренко; Микола Кушніренко; Роман Леґедза; Анатоль Лисий; о. Александер Лімонченко; Оксана Лобачевська; Д. Любарська (Австралія); Іван Манченко; Богдан Марків; Теодор Мацьків; Джері Мигайчук; Степан Ничай; Іванна Ніокс-Шато; Анатоль Новицький; Володимир Онуферко; Роман Осінчук; Олена Павловська; Валентина Преско; Ірена Подриґуля; Оксана Рак; Самопоміч (Балтимор); Самопоміч (Пітсбурґ); Самопоміч (Сиракюзи); Дан Санчук; о. Артемій та Олександра Селепина; Володимир Семенина; Марія та Степан Хемич; Марта Хомяк-Богачевська; Ярослав Чипак; Ігор Шевченко; Тарас Шеґедин; Володимир Шиприкевич; Надія та Мирослав Шміґель; Ігор Яременко; Оксана Яременко; Роксоляна та Михайло Яримович; Данило Яценко.
По 45 дол. — Ольга Кобзяр; Наталія Пазуняк.
По 40 дол. — Оксана Ашер; Володимир Бакум; Святослав Біллон; Наталія Боднарук; Володимир Буцяк. Роман Воронка; Яків Гурський; Наталія Закидальська; Ольга Кекіш; Ярослав Колодій; Іван Коропецький; Роман Коропецький; Софія Коропецька-Пазуняк; Григорій Костюк; Олег Кудрик; Ксеня та Євген Луцькі; Зіновій Мельник; Олександер Мотиль; Лариса Онишкевич; Марта Тарнавська.
По 35 дол. — Іван Заяць; Діма Коміпевська; Іван Самійленко.
По 30 дол. - Галина Бодарева; Федір Гайовий; Неоніла Гордієнко; Зенон Городиський; Данило Дмитренко; Марина та Юрій Зеленські; Володимир Котенко; Богдан Марків; Євстахія Мілянич; Орест Небеж; Галина Плужник-Білоус; Марія Савицька; Віра Скоп; Ярослав Славутич; Ігор Соневицький; Данило Томащук; Михайло Цегельський.
По 25 дол. — Люба Артимишин; Марта Бедрій-Кордуба; Адам Білецький; Ольга Бобровська; Олександра Бражник; Феодосія Брикович; Юрій Буряківець; Ольга Варела; Анна та Юрій Вибачинські; Зеновія Воробець; Оксана та Олександер Воронін; Василь Воронка; Микола Галів; Василь Годчак; Голландер Сайпрес Монументс; Олександер Гудзяк; Ольга та Петро Гурські; Ярослав Ґелета; Марія Даниш; Микола Дейчаківський; Олександер Діберт; Данило Дмитренко; Едвард Жарський; Ганна Жирук; М. Зелик; Ірина та Борис Іваницькі; Олександер Канюка; Ірина та Юрій Кобзяр; Наталія та Богдан Коваль; Роман Коваль; Ігор Козачок; Ксеня та Тарас Козбур; Роман Король; Дарія та Дмитро Кострубяк; Кредитівка (Рочестер); Валентина та Юрій Кузьмич; Лев Кушнір; Юрій Кушнір; Раїса та Андрій Кушнір; Алла та Ярослав Лешко; Михайло Лотоцький; Наталія Лукіянович; Іван Макаревич; Ольга Маланчук; Василь Марчук; Юліан Мовчан; Наталя Мойле; Остап Олесницький; Йосип Оришкевич; Микола Палій; Ярослав Пастушенко; Ганна Пашковська; Любомира Пежанська; Михайло Припхань; Леонід Підстригач; Олена Процюк; Оксана Росс; Самопоміч (Гардфорд); Самопоміч (Рочестер); Всеволод Селенко; Володимир Смага; Омелян Суховерський; Ярослава та Омелян Томич; Тамара Тризна; Роман Ференцевич; Олесь Черень; Богдан Шепелявий; Олександра Школьник; Микола Шпетко; Нестор Шуст; Валентина Якимчук; Марія Ярославська; Михайло Яцух; Ігор Яременко.
По 20 дол. — Тетяна та Омелян Антонович; Валентина Божок; Людмила та Іван Бойко; Михайло Бойчук; Катерина та Михайло Бук; Ніна та Олекса Булавицькі; Ігор Витвицький; Надія та Віктор Вінич; Олександер Вороняк; Наталя та Любомир Гавко; Лев Григорчак; Ася Гумецька; Зиновій Ґіль; Павлина Данчук; Осія Іванюк; Віра та Володимир Кліш; Марія Кознарська; Марія та Алекс Коновал; Юліян Крижановський; Василь Кулик; Петро Лешчишин; Йоганна та Орест Лисинецькі; Софія Лотоцька; Константин Луценко; Петро Марченко; Іван Олексин; Омелян Омецинський; Марія Палідвор; Ліда Палій; Валентина та Леонід Пахолюк; Галина та Роман Поритко; Микола Ромаш; Йосип Роніш; Євгенія Рубчак; Марта Рудик; Гр. Самійленко; Дарія та Теодозій Самотулка; Микола Сороколіт; Вильям Стан; Катерина та Іван Степанчук; Віра та Богдан Томків; Віра Трігос; Стефанія та Осип Федорика; Іван-Павло Химка; Олександер Хомяк; Марія та Ігор Шевченко; Дмитро Ярмоленко; Дарія та Мирон Яросевич; Марта Ярош.
По15 дол. — Марія та Андрій Аксенів; Богдан Бродин; Катерина та Володимир Вальчук; Олена Варварів; Петро Волощук; Михайло Гайда; Рома та Ігор Гайда; Семен Гасяк; Роман Грабець; Василь Гусаковський; Петро Ґула; Олександер Дебрин; Галина Домків; о. Богдан Желехівський; Василь Іванців; Микола Костирко; Ірена Крамарчук; Микола Лаврів; Ігор Лесик; Юрій Логин; Філарет Лукіянович; Василь Надраґа; А. Наклович; Петро Поліщук; Василь Притула; Ірена та Олександер Процик; Йосип Рудницький; Іван Самійленко; Микола Степаненко; Марта Татарська; о. Іван Ткачук. Валентина Юрченко.
13 дол. — Юліян Бачинський
По 10 дол. — Богдан Артимишин; Іван Бабій; Остап Балабан; Володимир Барагура; Микола Барицький; Михайло Біда; Володимир Бойко, Анна Бойцун, Михайло Бохно, Ярослава та Ярослав Букачевські, Олена Булгак, Василь Витвицький; Лідія Волошин, Катерина Гуцул, Алла Давиденко; Грант Давсон; Тетяна Данилів, Іван Дзівак; М. Домашевський; Юрій Домашовець, А. Жарський, Мері Захарків; Олена та Олександер Зозуля, Василь Качуровський; Людмила Кей; Олекса Кейс, Ярослав Клим; Оксана Колесниченко; Любомир Колтунюк, Зенон Комоницький; Микола Корінець; Володимир Корінь; Святослав Коцибала, Микола Криворук, Степан Куропась, Віра Левицька; Іван Леско, Людмила та Володимир Лобунець, Орест Логинський, Валентин Лоян, Анна Маєвська; Мирон Масюк; Семен Михайлишин, Мирослав Мичковський; Михайло Палій; Павло Паньків, Ольга Петренко, Михайло Пилипчак, Сільвестер Пигуляк, Микола Приходько, Борис Раковський, Олег Ратич, Юрій Савицький; Самопоміч (Міннеаполіс), Володимир Сенежак; Василь Сердюк, Іван Скіра, Алекс Скробко, Ніна Стецьків; Павло Турула, Юрій Храневич, Микола Ценко; Ілько Цибрівський; Ярослав Циюк, Раїса Хейлик, Марія Черешня, Алла Черні, Микола Чорний, Григорій Явний.
7.50 дол. — Архимандрит Дам'ян
По 5 дол. — Павло Бреславець, Віра Гринишин, Степан Глют, Богдан Козак; Феодосія Небожинська, Олена Островерха; Валеріян Федорчук, Алла Цівчинська
4 дол. — Стефан Місило.
По 2 дол. — Наталія Ільяшенко, Невідомий приятель з Мерілєнду.

В пам'ять своїх рідних та друзів склали пожертви на видавничі цілі УВАН:

В світлу пам'ять чоловіка **Петра ЯЦЕВА** від дружини Лідії Яців	5.000 дол.
В світлу пам'ять фундатора УВАН **Зінаїди МАЦИК** від родини та друзів на похоронах зібрано	1.420 дол.
По 200 дол. від внуків: Андрія Бабюка, Тамари Бабюк, Юрія Бабюка, Роксоляни Крамарчук та Володимира Мацика. Від друзів 100 дол. від Ольги та Богдана Михайлових, по 50 дол. від Мері Декарніс, Маіанни Задояної, Лариси та Володимира Лисняків, Наді та Мирослава Шміґель. по 25 дол. від Оксани та Ігоря Боднар, Галини та Левка Майстренка, Наді Савчук, Ірени та Олега Федишин. 20 дол. від Зіни та Володимира Косоноцьких.	
В світлу пам'ять **Валентини ТУРКАЛО** зібрано на похоронах	900 дол.
(Список жертводавців був опублікований в „Свободі" за 9 червня 1988 року)	
В світлу пам'ять батька **Бориса БОЖЕНКА** від Святослава Боженка	850 дол.
В світлу пам'ять **Романа МАЛАНЧУКА** на похоронах від родини та друзів зібрано	640 дол.
(Поіменний список був опублікований в „Свободі" за 18 серпня 1988 р.) Пізніше надіслано до УВАН ще 110 дол. з них: від Наталії Зітцельберґер — 50, від Григорія Костюка — 50 дол. та від п. Леха — 10 дол.	
Разом	750 дол.
В світлу пам'ять брата **Теодора ТКАЧУКА** від Орести та Богдана Ткачуків	500 дол.
В світлу пам'ять **Юрія ЛАВРІНЕНКА** від друзів	425 дол.
По 100 дол.: Родина Маланчуків: Ольга та Марія, Стефанія та Стефан; Микола Шаблій. По 25 дол.: Оксана Буревій; Микола Гнатів. Галина та Василь Гришко; Ігор Качуровський, Іван Кошелівець; Леонід Лиман, Дмитро Нитченко (Австралія), Петро Одарченко та Оксана Радиш.	
В світлу пам'ять чоловіка **Константина КОСЕНКА** від дружини Марії Косенко	400 дол.
В світлу пам'ять **Любови МАРҐОЛІНОЇ-ГАНСЕН** від присутніх на меморіяльних зборах зібрано 309 дол. та від Ади Кулик 50 дол. разом	359 дол.
В світлу пам'ять чоловіка **Івана ГАЄВСЬКОГО** в третю річницю смерти від дружини Олександри Гаєвської	300 дол.
В світлу пам'ять довголітньої співробітниці архіву УВАН **Тетяни ІВАНІВСЬКОЇ** від друзів	260 дол.
По 100 дол.: Галина Єфремова, Наталія Зітцельберґер. По 20 дол.: Діма Комілевська, Оксана Радиш та Оксана Соловей.	
В світлу пам'ять чоловіка **Бориса ФЕЛИПЧАКА** від дружини Ірини Дибко-Филипчак	225 дол.
В світлу пам'ять **Андрія БАРАННИКА** серед друзів зібрано на похоронах	201 дол.
По 20 дол.: Оксана та Володимир Бакум, Людмила та Олег Волянські; родина Хухра-Паш. По 10 дол.: Ярослава та Микола Аврамчуки, п. Баран; родина Барановських, Ольга Денисенко; Ніна та Симон Дудар; Льоля Совеська; Ольга та Зенон Савчуки; Анна та данило Слободян; Д. та Ж. Стасюки, Оля Стецик, п-ство Ціхановські; Лідія Яців. По 5 дол.: Гелен Вілк; Степан Головатий, Осипа Дудинська, Рома Лехновська та 1 дол. від Христофора О'Конор.	
В світлу пам'ять засновника архіву та бібліотеки УВАН **Володимира МІЯКОВСЬКОГО** від шанувальників	195 дол.
Від **Тетяни** та Юрія Чапленків 125 дол., від Наталії Зітцельберґер — 50 дол., від о. Симона Гаюка — 20 дол.	
В світлу пам'ять **Артема ОРЛА** від дружини Анни Орел — 30 дол. та від сина Тараса — 160 дол. Разом	190 дол.
В світлу пам'ять чоловіка **Марка КАПЛИСТОГО** від дружини Марії Каплистої	100 дол.
В світлу пам'ять приятельки **Тетяни МИХАЙЛОВОЇ-ЧАПЛЕНКО** від Віри Драч — 50 дол. та від Оксани Радиш — 50 дол. Разом	100 дол.
В світлу пам'ять **Івана НОВОСІВСЬКОГО** від Софії та Адріана Аврам	100 дол.
В світлу пам'ять **Миколи ДОМКОВА** від дружини Галини Домків — 30 дол. та від Н. та П. Микитин — 20 дол. Разом	50 дол.
В пам'ять **Миколи ЛОГАЗИ** від колеги Якова Гурського	50 дол.
В світлу пам'ять чоловіка **Олександра ТИМОШЕНКА** від дружини Ірини Тимошенко	50 дол.
В світлу пам'ять **Іллі ВИТАНОВИЧА** від дружини Дарії Витанович	30 дол.
В світлу пам'ять **Миколи НЕЗДЯ** від дружини Софії Нездь	30 дол.
В світлу пам'ять чоловіка **Всеволода БИСТРИЦЬКОГО** від дружини Олени Бистрицької	25 дол.
В світлу пам'ять **Ефросинії ГНОЄВОЇ** від друзів Ніни та Олекси Булавицьких	25 дол.
В світлу пам'ять чоловіка **Андрія ХУДЯКА** від Марії Худяк	25 дол.

Їх прізвища будуть згадані у наступних виданнях.

Пожертви на цілі УВАН у США будуть відраховані з суми Вашого оподаткування.

Адреса УВАН

The Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the U.S., Inc.
206 West 100th Street, New York, N.Y. 10025

БЕЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І КНИЖКИ — НЕ БУДЕ Й УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ!

У ЖЕНЕВІ ВІДБУЛОСЯ перше засідання нової рунди переговорів про зменшення стратегічних арсеналів держав-надпотуг. За взаємною домовленістю, сторони відмовилися повідомити репортерів, що відбувалося на засіданні. Представник совєтської делегації Олександер Мельник заявив лише, що тепер неможливо передбачити, як будуть розвиватися переговори, однак агентство Ассошіейтед Пресс зауважує, що вони не будуть легкими.

З ЗАПІЗНЕННЯМ НА КІЛЬКА днів пресове агентство афганських муджагединів повідомило, що наприкінці минулого тижня транспортовий літак „АН-32" совєтського виробництва впав у районі міста Ляшгар-Ґах, розташованого недалеко від кордону з Пакістаном. У повідомленні не сказано, що літак був збитий зенітним вогнем партизанів. Не вказується також, чи був літак військовим або чи належав афганській летунській компанії „Аріяна".

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ припинив постачати зброю Нікараґуа — таку інформацію Міхаїл Ґорбачов передав Джорджові Бушові. За американськими даними, торік Совєтський Союз передав Нікараґуа зброю та інше військове спорядження на суму 515 мільйонів долярів (крім 500 млн. долярів економічної допомоги). Це рішення розцінюють як черговий жест Москви щодо Вашінґтону з думкою про зменшення напруження між обома державами.

У ВАШІНҐТОНІ СЕНАТСЬКА комісія одобрила номінацію адмірала Джеймса Бюсі на голову Федеральної авіяційної адміністрації, а контр-адмірала Ричарда Трулі на посаду голови Крайового управління аеронавтики і дослідження простору. Адмірал Дж. Бюсі відходить на пенсію з посту головнокомандуючого морських сил в Европі, а контр-адмірал Р. Трулі, колишній астронавт і заступник адміністратора міжпростірних полетів НАСА, вже тепер виконує обов'язки адміністратора цієї агенції. Обидва номінати були одобрені Комісією торгівлі, науки і транспортації, а тепер мусять отримати одобрення цілого Сенату.

ЩОДЕННИК „ВОЛЛ СТРІТ ДЖОРНАЛ", котрий появляється в Ню Йорку, в липні ц.р. святкуватиме століття свого існування. Ця престижева газета від випуску свого першого числа 8-го липня 1889 року здобула собі велике признання і повагу в цілому світі за своє справедливе, а заразом й безстороннє подавання світових вісток. Про те, що ця газета на високому рівні, свідчать аж 13 здобутих нагород Пуліцера, не зважаючи на те, що вона в засадничому придержується консервативного напрямку.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УАСТ „Леви" Чикаго" — „Тревянс" СК 1:0

В неділю, 11-го червня ц.р., футбольна дружина „Леви" Чикаго виграла першенські змагання з найкращою дружиною 1-ої дивізії мінімальним вислідом 1:0.

Єдиного і переможного голя тієї зустрічі здобув чоловий снайпер „Левів" Йосиф Осцітович з подачі Богдана Недільського. Були це перші змагання для Богдана в складі „Левів", після семимісячної перерви, коли цей наш визначний футболіст лікував контузію, що зазнав минулої осені.

Якщо йдеться про звітові змагання, то в них в більшості домінували суперники. Їх перевага була відчутна, особливо в кінцевій фазі зустрічі, тоді „Леви" значно зміцнили лінії дефензиви, особливо відзначився воротар Яро Дахнівський, який в останніх 10-ти хвилинах оборонив щонайменше три критичні ситуації і цим причинився до здобуття нашою дружиною обидвох цінних точок.

Крім „Левів" значні перемоги здобуває дружина СУМ-А „Крила" Чикаго. В чергових лігових змаганнях „Крила" перемогли німецький клюб „Фіхте-Рамс" вислідом 3:0. Переможні ґолі для „Крил" здобули Павло Куляс (2) і Базилевич.

Мирон Дахнівський

УСВТ „Ч. Січ" — Лінден СК 2:1

Ровей, 12-го червня ц.р. В цих змаганнях футбольна дружина УСВТ „Ч. Січ" елімінувала першуна області Мідлсекс Лінден СК в серії міжобласних розгривок за чашу Ню Джерзі вислідом 2:1. До перерви вислід був 0:0. Вже на початку гри після відпочинку господарі вдало використали помилку оборонця „Ч. Січі", що спізнився з викопом м'яча в підворітній ситуації, здобули ведення 1:0.

Після цього голя „Січовики" дещо розгубилися і хоч були мобільнішими, то все таки не змогли успішно пробиватися через згущену оборону португальців і через це тратили дорогий час і можливості до здобуття голів. Щойно в останніх 15-ти хвилинах зустрічі наш напад почав винахідливіше знаходити щілини в обороні суперників, завдяки чому в 78-ій хвилині Мальоні з подачі Дворського вирівняв вислід 1:1. В 87-ій хвилині гарну акцію Наполі - Гриця Сергієва ефектовно закінчив чудовим голем досвідчений Джонс.

УСВТ „Ч. Січ" — Сеєрвілл СК 1:0

В середу, 14-го червня ц.р. „Січовикам" призначили чергову зустріч за чашу стейту, цим разом знову на виїзді в Сеєрвілл, Н. Дж., з місцевим клюбом, який є зложений із футболістів з країн Центральної Америки. Не зважаючи на дощову погоду, розмокле грище місцевої середньої школи, звітова зустріч проходила в швидкому темпі, в якій господарі постійно виявляли непересічну гостроту, що часто перемінювалася в брутальність. Ця зустріч дотягнула до 65-ої хвилини, коли при стані 1:0 для „Ч. Січі" в підворітній акції напасник Сеєрвілл, намагаючись викопнути з рук від лежачого воротаря „Ч. Січі" Хамуляка м'яч, зумисно копнув його в обличчя. Цей вчинок спричинив на площі замішання і дальші зудари між футболістами обох дружин, які остаточно спричинилися до перервання гри. Тепер справу цих змагань розглядає дисциплінарна Комісія Футбольної Асоціяції Стейту, яка вкоротці винесе своє рішення.

Склад „Ч. Січі" в обидвох змаганнях: Хамуляк, Науменко, Дворський, В. Науменко, Мальоні, Дж. Наполі, Т. Наполі, Мостровський, Є. Чижович, Джонс, Вітері, Сергіїв. Тренер Євген Чижович.

Турніри Українського Фестивалю

В суботу, 17-го червня ц.р. в Голмделі, Ню Джерзі, на спортових площах Артс Центру в рамках Українського Фестивалю, відбулися традиційні відбиванковий і футбольний турніри. Якщо йдеться про відбиванкові змагання, то в них взяло участь тільки дві дружини з причини, що на протязі ночі проходила дощова злива і більшість змагунок інших трьох зареєстрованих дружин на цей турнір не з'явилися. Змагання, як відомо, проходять на відкритій площі. Отже змагалися „очайдушки", дружин УСК-у, Ню Йорк, і чемпіонки УСЦАК-Схід відбиванкова дружина осередку СУМ з Пасейку. Важко було грати на розмоклому грищі, але зустріч відбулася і її заслужено виграли браві сумівки 3:1 сетами і були нагороджені великим клюбовим і малими індивідуальними трофеями Українського Фестивалю. В складі першунок під проводом енергійної Олі Зельонки виступили: К. Кош, Х. Янців, М. Палюх, У. Палюх, Г. Філевич, С. Дупляк, Н. Чужак і О. Тиньо. Дружині УСК-у було вручено клюбовий трофей за II-ге місце.

Якщо йдеться про надзвичайно популярний футбольний турнір цього фестивалю, то в ньому, не зважаючи на стан грища, взяли участь всі шість зареєстрованих дружин. Напочатку гри проходили у двох рівнорядних підгрупах по три дружини і після їх закінчення фінальні зустрічі за 1-2 і 3-тє місця.

В підгрупі „А" виступали: УСК Ню Йорк I, „Ч. Січ" II і „Спартанс" СК (Сат Орандж). В підгрупі „Б": УСК Ню Йорк II, „Ч. Січ" I і СК СУМ „Крилаті". Згідно з вислідами ці дружини зайняли місця в такому порядку:

Висліди змагань турніру:
„Ч. Січ" II — „Спартанс" СК — 7:0
УСК Н. Й. II — „Ч. Січ" — 4:2
УСК Н. Й. I — „Ч. Січ" II — 10:0
„Крилаті" — УСК Н. Й. II — 1:8
„Спартанс" — УСК Н.Й. — 8:2
„Ч. Січ" I — „Крилаті" — 3:0

У фінальних змаганнях за третє місце футболісти „Спартанс" перемогли „Ч. Січ" високим вислідом 8:4. В заключних змаганнях за 1-2-ге місця „Ч. Січ" перемогла УСК II вислідом 5:1 і таким чином здобула клюбовий і малі індивідуальні трофеї Фестивалю. Футболістам УСК-у було вручено трофей віцечемпіона турніру. Найпродуктивнішими стрільцями турніру вийшли: Роман Гупало (УСК Н.Й.) 8 голів, Петро Тадрик і Стах Козел (обидва „Ч. Січ" II) по 5, Стефан Джонс („Ч. Січ" I), Тома Білецький („Ч. Січ" II) — по 4-ри. Склад першунів турніру: Д. Василак, Е. Сікевич, Т. Білецький, С. Козел, П. Тадрик, Р. Мурдзев, Б. Беднарський, Ф. Бажан, С. Лебрик, А. Бакун, О. Василак.

На протязі дня змаганням турніру приглядалися тисячі учасників цього Українського Фестивалю. Суддювали професійні українські судді Футбольної Федерації Америки М. Сергіїв і Л. Тадрик.

У відбиванковому тунірі суддював недавно прибулий з України суддя Ігор Тафель. Спортову програму організував і нею проводив О. Твардовський. Численні учасники Українського Фестивалю вдоволені тим, що до його програми є включено спорт, ділянка, якою цікавиться не тільки молодь, але й сотні старших громадян.

(от)

Економіка...

(Закінчення зі стор. 2)

кладають підприємства, будують фабрики і стають партнерами перебудови. Від 1981 по кінець 1988 року вклали 440 мільйонів долярів. Сьогодні поверх 200 західньоевропейських компаній вкладають капітал у Совєтському Союзі. Найбільше Німеччина — 66 мільйонів долярів, Італія — 62, Франція 43, Фінляндія і Австралія по 35, Японія — 30, ЗСА — 23, Канада — 17 мільйонів долярів, головно в хемічні і нафтохемічні підприємства (18 відс.) і будови машин (15 відс.).